

מעולם לא ראיתי שחיתות כזאת! אמרה נציגה תמימה מבריטניה לפני מצלמת הטלוויזיה

ההצגה המבישה הסתיימה, כמו התחילה - בצורה מבישה. הקונגרס הציוני, המתימר לייצג את העם היהודי, הציג את עצמו פי שהוא באמת: אסיפה של עסינים אפסיים, רודפי כסף, טוילים בצע, העושים חיים על גבו של עם היהודי. אלה הם עו"ם הדישים: עובדי כסאות ומסעות. איש לא בחר בעסקים אלה. בי ובמקומות החשובים - ובניהם שראל וארצות הברית - לא נעו כו בחירות אף למראית-עין. במי ומות אחרים - כמו צרפת - יו הבחירות מוזיפות בעליל. בי תאם למסורת ציונית עתיקת-יון (העולם הזה 2361).

שכירי השגרירים. האמת הריוטה היא שעסקי התנועה הציוית נבחרים עלידי המימסד הישראלי, כדי לשרת את המימסד הישראלי. לשגרירות ישראל בכל מדינות יש הפענה מברעת על רכב. ההנהגה היהודית במקום, וחבריה אינם אלא פקידים של ממשלת ישראל.

הפריצה שלא היתה

יה זה תרגיל אופייני של אריאל שרון. האמת והשקר שירשו בו בערבוביה. היה לו מומנט ההפתעה ובמרכזו עמד אריאל שרון עצמו. בכתיבתו, אני ואפסי עוד.

אריאל שרון חזר מביקור בהונג דוראס ובארצות הברית, כשאוירה של כישלון אופסת אותו. הוא היה נזעם ומתוסכל. האמריקאים הנחיתו לו סטירת-לחי מצלצלת. כאשר עשו מעשה כימעט סטירת-קדים: בצורה גלויה ומשפילה סירבו כל ראשיה-שילטון בווינגטון להיפגש עימו, אף שהיה בארצם.

כבואו ארצה, גמזה בליבו החלטה: להתחזק לאמריקאים פטירת-לחי מצלצלת. הצורה שבה עשה זאת, היתה מבריקה.

אחרי ביקור חטוף בלבנון חזר לירושלים והודיע, בכל שופרות היתעמולה, שהוא השיג פריצת-דרך היסטורית ביחסים עם הלבנונים, בלי ידיעתם ועל אפם וחמתם של האמריקאים.

כך, במכה אחת, השיג כמה מטרות: הנחיל לעצמו ניצחון גדול, הציג את האמריקאים ככלי ריק.

הזעם האמריקאי נובע מן הכרה גוברת בווינגטון, כי ממשלת ישראל מנציחה מיכשולים מלאכותיים בדרך להסדר בלבנון כדי למנוע הסדר זה, או לעכבו ככל האפשר.

יש למדיניות זו של בגין כמה מניעים: כל עוד מדברים על נסיגת ישראל מלבנון, אין מדברים על נסיגתה מן הגדה והרצועה. אין לבגין שום חשק לצאת מלבנון.

נסיגה מלבנון עתה, בלי "הישג" נראה-לעין, יוכיח גם לאנשים פשוטים בישראל כי ההריפתקה הלבנונית, על 475 הרוגיה והסתכביותיה האינסופיות, היתה מיותרת וחטרת-שחר מלכתחילה.

כל עוד שוהה צה"ל בלבנון, לא תיתכן שום התקדמות בדרכו של רגן להגשמת תוכנית-השלום שלו. שהיא לורא בעיני בגין. למראית-עין, אין קשר בינו הן הסדר בלבנון ובין הצעת רגן ליתרון בעייה הפלסטינית. אך למעשה יש ביניהם קשר חזק מאוד. כי אין ערבי במרחב שאינו מאמין כי אמריקה יכולה להכריח את ישראל לצאת מלבנון. אם אין

הדרישה שהמשאומתן יתנהל חלקית בירושלים. הדרישה שייחתם חוזה-שלום רשמי.

לא היה בכך קושי, כי תנאים אלה הועמדו מלכתחילה רק כדי לחבל במשאומתן, ולא היו מצייא אותיים. אך אין מסבירים לציבור הישראלי התמים, המאמין לממשלתו, כי ההצהרות הבומבסיות של ממשלתו בעניינים אלה (חוזה-שלום לפני סוף השנה ו"לא ניתן לפגוע בבירת ישראל ו"היו כוונות?

לאריאל שרון היה פיתרון, שהיה אופייני לזלזול המוחלט שלו באינטליגנציה של הציבור הישראלי. הוא מאמין בלב שלם שניתן לרמות את הכד במשך כל הזמן. הוא עשה זאת גם הפעם.

הוא נסע ללבנון, ניהל דיון עם ראשי הפלאנגות ועם בכיר המקורב לנשיא אמין אל-ג'מיל, וערך עימו מיסמך על כוונות שני הצדדים להגיע להסדר. המיסמך לא נחתם, ואין לו ערך מחייב. ממשלת-לבנון לא אישרה אותו וכלל לא דנה בו. אבל ניתן היה לנפנף בו ולטעון כי הושגה "פריצת-דרך היסטורית".

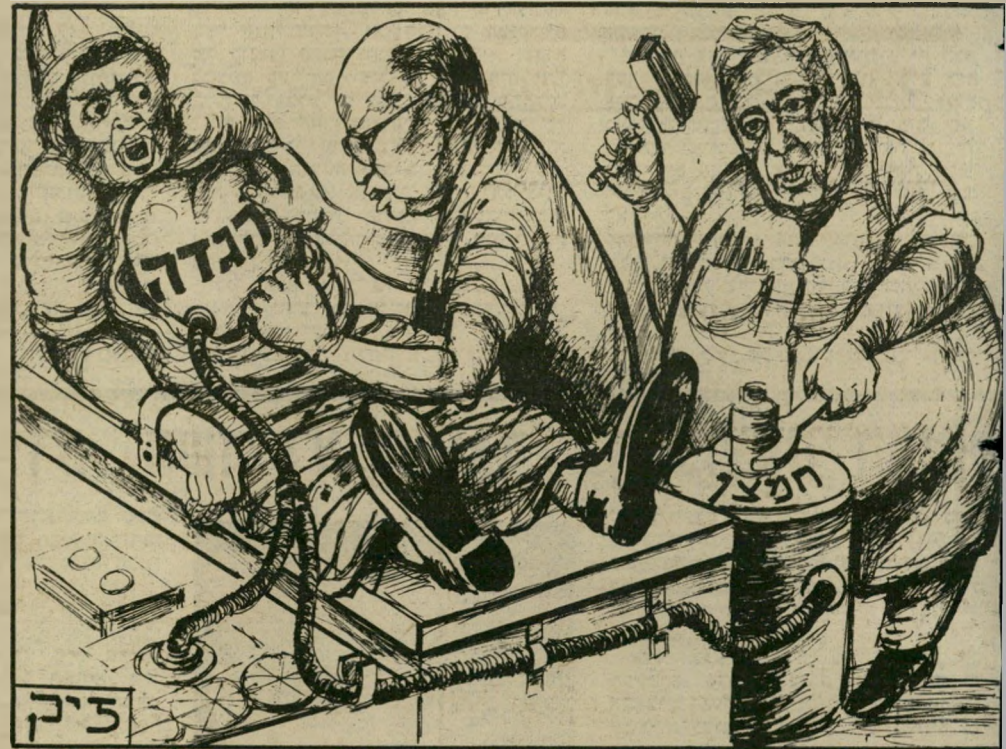
שרון, בדרכו האופיינית, הורה להדליף את הידיעה בתרועה גדולה בכל כלי התקשורת. הטכסטים הצדדיה, ערב בואו של חביב לירושלים, הכריזה התיקשורת הישראלית בפה גדול: יש פריצת-דרך היסטורית. שרון השיג הצלחה מבריקה. האמריקאים לא ידעו.

התגובה הלבנונית היתה בלתי נמנעת. ממשלת-לבנון, שלא היתה שותפה רשמית לדיונים, הכחישה מייד את כל העניין. ואף תבעה ריי שמית מסוכנות-הידועות להכחיש את "השקר". אך הדבר לא הפריע לשרון. הוא כבר השיג את שלו.

קרב לאנס

היא האמת על המיסמך הבלתי-יחתי, שיאושר או לא יאושר בסופו של דבר עלידי ממשלת-לבנון? ישראל ויתרה במחיידי על שתי דרישותיה, שעיקבו את המשאומתן במשך שבועות ארוכים ויקרים: ניהול חלק מהמשאומתן בירושלים והשגת חוזה-שלום רשמי.

לעומת זאת הסכימו הלבנונים כי אופן בלתי-רשמי למה שהם הסכימו לו תמיד באופן בלתי-רשמי: גבול פתוח, הפסקת מצבי-הלוחמה, גורמליציה בפועל.

השתלת לב מפלסטיק

הפך כניעה לניצחון. כי האמת שבהודעה היתה מפוקפקת מאוד.

אולטימטום אמריקאי

רקע ל"פריצה" לא היה אלא אולטימטום אמריקאי.

בווינגטון גבר בשבועות האחרונים הכעס על ממשלת-בגין כי, ועל שרון בפרט. הסירוב לייפגש עימו לא היה מיקרי. היה זה מעשה-עונשין, שנשא בחובו אזהרה חמורה לא רק כלפי שרון עצמו, אלא גם כלפי בגין, העור מד לבקר בקרוב בארצות-הברית. הנשיא רגן אמר כי צה"ל הפך עתה, "צבא-כיבוש" בלבנון, וכי ישראל מסריעה להגשמת יומת השלום שלו. אמנם, הוא לא דיבר על ישראל בלבד, וכרך אותה יחד עם סוריה ואש"ף, אך הכל הבינו כי המסר היה מכוון כל-יכול לכתובת הירושלמית.

הישגים אלה לא היו מוטלים בספק גם קודם לכן. הלבנונים לא התנגדו ליחסים "גורמליים" עם ישראל. הם רק העמידו תנאי אחד: שיחסים אלה לא יהיו רישמיים, שלא ייחתם על כך מיסמך שייראה כחוזה-שלום והעלול להביא לשיבוש היחסים בינם ובין העורב הערבי.

לא היה שום צורך ב"פריצת-דרך" כדי להשיג זאת - אלא רק בוותיק ישראל על התנאים שלבנון לא יכזה לעמוד בהם.

ביטול מצבי-המילחמה הוא מעשה ריק-מתוכן, כאשר מדובר במדינה שהנשיא שלה נבחר למעשה עלידי טאנקים ישראלים ובחסותה, ושהמפלגה העיקרית שבה, שצוידה בנשק ישראלי, דוגלת בברית היסטורית בין ישראל העדימה המארונית.

גם לגבי הדרום לא הושג דבר, ובמיסמך הבלתי-יחתי דובר על הסדר-ביטחון רק באורח כללי.

כל זה אינו מחייב ואינו סופי. מכאן והלאה, עם נסיגת כוחות צה"ל, ייחלש מעמד ישראל במשאומתן, ויש להניח כי התנאים הסופיים שיתקבלו יהיו פחות גורמים ללבגין ושרון.

אך גם אילו הפך מיסמך זה למציאות, פירושו יהיו הישגים מילחמתי-הלבנון יהיו קרובים לאפס - ושמעורה תהום בינם לבין המטרות שהציבו לעצמו אריאל שרון, כשפתה כמולחמה.

אל הכניעה

אחרי ה"הפתעה" הילדותית שהכין להם שרון, נכנסים עתה האמריקאים למישחק. כשהם מצויידים במלוא כוח-הכפיה שהנשיא מסוגל להעניק כיום לנציגיו. הדימטרה: להביא לנסיגה מהירה של צה"ל, יחד עם נסיגת כוחות סוריה ואש"ף. הדבר ייעשה שלבים, ויחולל תהיה הפרדת כוחות.

אין בעיות רבות בצד הסורי. הדימטרה: רוצים לצאת מלבנון, ומי עולם לא התעקשו להישאר שם. הם סומכים על כוחם להשפיע על ממשלת-לבנון מרחוק, תודות למיקומם הגיאוגרפי והפוליטי, ואינם זקוקים לשם לנוכחות צבאית פיסית. המיטישה את כוחם. יתר על כן, כל עוד הם צמודים לצה"ל, יכול אריאל שרון לגרום ככל עת נוחה לו למילחמה חדשה, שבה יאייס צה"ל על דמשק.

גם אש"ף אינו מהווה בעייה. כריחות אש"ף אינם יכולים להישאר במקום אלא בחסות סוריה. ונסיגה גה סורית תביא אוטומטית לנסיגה של אש"ף. הדרישה הבומבסנית של ממשלת-בגין, שכוחות אש"ף יתפנו מלבנון לפני שתתחיל תזווה של צה"ל לא התקבלה אף על האמריקאים, וישראל כבר ויירה עליה בשקט.

אם היתה כאן פריצת-דרך, הרי שאריאל שרון פרץ את הדרך אל עצמו. הוא ויתר על דרישותיו וימוכן להסתפק במה שניתן היה להשיג בלאו הכי.

שוב הוכחה אמת יסודית: אם האמריקאים רוצים ב"אמת להשיג משהו מישראל, ומוכנים להפעיל את הכוח הדרוש להשגתו, אין לה ממשלת-ישראל כי ברירה אלא להיכנע.

היו דרושים כישוריו המיוחד של אריאל שרון - הרוח המתרפסת של אמצעי-התיקשורת בישראל - כדי להלביש על כניעה זו כתר של ניצחון.